

PÄÄTÖKSET RATKAISEVAT KOHTALON

Presidentti Thomas S. Monson

ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Kirkon koululaitoksen takkavalkeailta nuorille aikuisille • 6. marraskuuta 2005
Brigham Youngin yliopisto

Olette suurenmoinen ryhmä, valittu sukupolvi, joka on kokoontunut sekä tänne Brigham Youngin yliopiston Marriott Centeriin että moniin muihin paikkoihin. On kunnia olla kansanne, ja haluan teidän tietävän, ettei ole mitään muuta paikkaa maan päällä, missä haluaisin tänä iltana olla mieluummin kuin täällä.

Käyn tähän tehtävään pidettyäni hartaan, henkilökohtaisen rukouksen. Pyydän uskoanne. Pyydän rukouksianne.

Kun katson teitä tänne kokoontuneita ja mietin niitä teistä, jotka olette kokoontuneet muualle, ajatukseni kääntyvät vanhempiinne. Monien vuosien ajan etuoikeutenani oli lähes joka viikko osallistua vaarnakonferensseihin ja olla vaarnanjohtajan kotona tai vaarnanjohtajan neuvonantajan kotona. Joskus siellä tapahtui melko mielenkiintoisia asioita. Oli tilanteita, jolloin pieni veli tai sisar, tietämättä, että äiti ja isä olivat antaneet oman makuuhuoneensa ja vuoteensa johtavan auktoriteetin käyttöön, pujahti makuuhuoneeseen varhain aamulla ja luuli ryömivänsä sänkyyn äidin tai isän viereen, mutta hämmästyti ja ihmetteli huomattessaan, ettei niin ollutkaan asian laita.

Erään kerran monia vuosia sitten Indianapolisin vaarnassa käydessäni muistan vaarnanjohtaja Lowen, joka työskenteli Purduen yliopistossa, sanoneen minulle: "Veli Monson, haluaisitko tulla tänne lauantaiyöksi meidän luoksemme vai jätätkö mieluummin väliin 40 mailin matkan ja jäät tänne Indianapolisiin neuvonantajani luo?"

Vastasin: "Vaarnanjohtaja Lowe, nyt on jo myöhä, ja jos sinulla ei ole mitään sitä vastaan, niin jään neuvonantajasi luo tänne Indianapolisiin."

Tervehtiessään minua seuraavana aamuna kahdeksan aikaan vaarnanjohtaja Lowe sanoi: "Veli Monson, sinä teit innoitetun päätöksen."

Minä kysyin: "Kuinka niin?"

"No", hän vastasi, "meillä on poika, joka opiskelee yliopistossa, ja me olimme tietenkin odottaneet, että

sinä yöpyisit makuuhuoneessamme lauantai-iltana. Mutta tietämättämme ja täysin odottamatta poikamme palasi yliopistosta kotiin kahdelta aamuyöllä, käveli sisään etuovesta ja ylös portaita makuuhuoneeseemme, sytytti valon ja huudahti: 'Yllätys!'"

En tiedä, kumpi olisi ollut tuossa tilanteessa yllättyneempi, jos olisin jäänyt vaarnanjohtajan luo – tuo opiskelija vaiko minä! Taisi olla hyvä, ettemme koskaan saaneet asiaa selville.

Nuoret ystävieni, miten jännittävä elämä teitä odottaakaan! Ette ehkä ole John Cabot, joka purjehti sineen kuninkaan erioikeuskirjan kera etsimään uusia maita, ettekä kapteeni James Cook, jonka löytöretket veivät "kaukaisiin maihin, joilla oli omituiselta kalskahtavia nimiä".¹ Mutta te voitte olla hengessä tutkimusmatkailijoita, joiden tehtävänä on tehdä tästä maailmasta parempi löytämällä parempia tapoja elää ja toimia. Tutkimusmatkailun henkeen, koskipa se sitten maan pintaa, avaruuden valtavuutta tai hyvän elämän periaatteita, kuuluu se, että kehittää kykyä kohdata vaikeudet rohkeasti, pettymykset hyväntuulisesti ja voitot nöyrästi.

Monet teistä tuntevat musikaalin *Viulunsoittaja katolla*. Se on suosikkejani. Sitä nauraa seurattessaan, kuinka Venäjällä asuvan juutalaisperheen vanhanaikainen isä yrittää selvittää ajan muutoksista, joita hänen kauniit tyttärensä pakottavat hänet kohtaamaan. Riehkakaina he laulavat "Puhemies, puhemies, tuo mulle mies". Isä Tevje laulaa vastauksenaan "Rikas mies jos oisin". Kyyneleet kihoavat katsojan silmiin, kun hän kuulee "Nousee päivä, laskee päivä" -laulun kauniit säkeet, ja hän näyttää arvostavan Tevjen rakkautta kotikyläänsä näyttelijäjoukon laulaessa "Anatevka".

Iloinen tanssi, rytmikäs musiikki ja erinomainen näyttelijäntyö kalpenevat kaikki merkityksessään, kun Tevje puhuu siitä, mikä minusta on musikaalin sanoma. Hän kokoaa ihastuttavat tyttärensä viereensä ja vaatimattomissa maalaisoloissaan hän neuvoo heitä heidän pohtiessaan tulevaisuuttaan. "Muistakaa",

Tevje varoittaa, ”Anatevkassa me tiedämme, mitä olemme ja mitä Jumala odottaa meiltä.”²

Myöhempien aikojen pyhinä me tiedämme, mitä olemme ja mitä Jumala odottaa meiltä. Kuunnelkaa totuutta, joka meille opetetaan Mooseksen ensimmäisessä kirjassa: ”Jumala sanoi: Tehkäämme ihminen, tehkäämme hänet kuvaksemme, kaltaiseksemme – . Ja Jumala loi ihmisen kuvakseen, Jumalan kuvaksi hän hänet loi, mieheksi ja naiseksi hän loi heidät. – Jumala siunasi heidät.” (1. Moos. 1:26–28.)

”Jumala loi ihmisen kuvakseen.” Emme voi aidosti pitää kiinni tästä vakaumuksesta kokematta syvällistä voiman ja vallan tunnetta. Myöhempien aikojen pyhinä me tiedämme, että elimme ennen kuin tulimme maan päälle, että kuolevaisuus on koetusaikaa, jolloin me voimme osoittaa kuuliaisuutemme Jumalan käskyille ja siten kelvollisuutemme selestiseen kirkkauteen. Niin, me tiedämme, mitä olemme ja mitä Jumala odottaa meiltä. Sellainen tieto ei kuitenkaan takaa sitä, että onnistumme saavuttamaan iankaikkisen elämän päämäärämme.

Viimeisten noin 50 vuoden kuluessa kautta maailman monilla elämäalueilla on tapahtunut vähittäistä mutta jatkuvaa rappeutumista. Näemme suhteita vailla moraalia, tiedettä vailla inhimillisyyttä, kyvyttömyyttä vailla luonteenlujuutta, bisnestä vailla etiikkaa, jumalanpalvelusta vailla uhrauksia, mielihyvää vailla omaatuntoa, politiikkaa vailla periaatteita ja vaurautta vailla työntekoa.

Ehkäpä tunnettu kirjailija Charles Dickens kuvasi parhaiten meidän aikaamme puhuessaan eräästä ajankohdasta yli kaksi vuosisataa sitten. Hänen klassikkoteoksensa *Kaksi kaupunkia* alkaa:

”Tämä oli aikakausista paras ja pahin. Se oli viisauden aikaa, se oli hulluuden aikaa. Se oli uskon mutta samalla epäilyn aikakautta, valon ja pimeyden aikaa. Se oli toivon kevättä ja epätoivon talvea, ihmisillä oli edessään kaikki eikä mitään.”³

Tämä on teidän maailmanne. Tulevaisuus on teidän käsissänne. Lopputulos riippuu teistä. Tie korotukseen ei ole moottoritie, jolle on tyypillistä rajaton näkyvyys, rajoittamattomat nopeudet ja testaamattomat taidot. Se tunnetaan ennemminkin monista tienhaaroista ja risteyksistä, jyrkistä mutkista ja nopeusrajoituksista. Ajotaitonne joutuu koetukselle. Oletteko valmiita? Te ajatte. Ette ole aiemmin ajaneet tätä tietä. Onneksi tienrakennuksen Mestari,

taivaallinen Isämme, on antanut tiekartan, joka osoittaa noudatettavan reitin. Hän on asettanut tien varrelle merkkejä opastamaan teitä määränpäähänne. Ehkäpä tunnistatte joitakin Hänen merkeistään:

- ”Kunnioita isääsi ja äitiäsi” (2. Moos. 20:12).
- ”[Tutkikaa] kirjoituksia, koska – – nehän juuri todistavat minusta” (Joh. 5:39).
- ”Etsikää ennen kaikkea Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskasta tahtoaan” (Matt. 6:33).
- ”Pitäkää itsenne puhtaina” (3. Nefi 20:41).

Paholainenkin on asettanut tien varrelle merkkejä ehkäistäkseen edistymistänne ja johtaakseen teidät totuuden tieltä synnin kiertoteille. Kaikki hänen kiertotiensä johtavat umpikujaan. Oletteko huomanneet hänen merkkejään?

- Ei yhdellä kerralla ole väliä.
- Tästä ei voi olla vahinkoa muille kuin minulle.
- Voin rakastaa miten haluan, omapa on elämäni.
- Ajat ovat muuttuneet.

Näemme nyt keskeiseksi muodostuvan vastuun valita, tuon väistämättömän kriisin elämän tienristeyksissä. Se, joka johtaa teitä alaspäin, odottaa kärsivällisesti pimeää iltaa, horjuvaa tahtoa, hämmentynyttä omaatuntoa, ymmällään olevaa mieltä. Oletteko valmiita tekemään päätöksiä tienristeyksissä?

En voi tähdentää kyllin voimakkaasti, että päätökset määräävät kohtalon. Ette voi tehdä iankaikkisia päätöksiä ilman iankaikkisia seurauksia.

Saanan tarjota yksinkertaisen kaavan, jonka mukaan voitte punnita eteenne tulevia valintoja. Kaava on helppo muistaa, mutta joskus vaikea soveltaa: Ette voi olla oikeassa tekemällä väärin. Ette voi olla väärässä tekemällä oikein. Omatuntonne varoittaa teitä aina ystävänä, ennen kuin se rankaisee teitä tuomarina.

Profeetta Joseph Smithin kautta Kirtlandissa Ohiossa toukokuussa 1831 annettussa ilmoituksessa Herra neuvoi: ”Se, mikä ei rakenna, ei ole Jumalasta ja on pimeyttä. Se, mikä on Jumalasta, on valoa.” (OL 50:23–24.)

Jotkut typerät ihmiset kääntävät selkänsä Jumalan viisaudelle ja seuraavat häilyväisen muodin houkustusta, valheellisen suosion viehätystä ja hetken huumaa. Heidän käyttäytymisensä muistuttaa suuresti

Esaun onnetonta kokemusta, kun tämä vaihtoi esi-koisoikeutensa keittoliemeen.

Saanan havainnollisuuden vuoksi kertoa teille erään arvossapidetyn organisaation tekemän kyselyn tulok-
sista, joista raportoitiin eräässä kansallisessa aikakaus-
lehdessä. Kyselyn otsikkona oli: ”Mitä tekisit kymme-
nestä miljoonasta dollarista?” Saanen esittää teille
samat kysymykset, jotka kyselyssä esitettiin:

- Jättäisitkö perheesi pysyvästi, jos saisit kymmenen miljoonaa dollaria rahaa?
- Menisitkö naimisiin ihmisen kanssa, jota et rakasta?
- Luopuisitko kaikista ystävästäsi lopullisesti?
- Istuisitko vuoden vankilatuomion tekaistun syyt-
teen vuoksi?
- Riisuutuisitko ilkosillesi julkisesti?
- Ottaisitko vastaan vaarallisen työn, jossa sinulla olisi
yksi mahdollisuus kymmenestä menettää henkesi?
- Olisitko vuoden ajan kerjäläinen?

Haastatelluista ihmisistä 1 prosentti jättäisi perheen-
sä, 10 prosenttia menisi naimisiin ilman rakkautta,
11 prosenttia luopuisi ystävästään, 12 prosenttia rii-
suutuisi julkisesti, 13 prosenttia menisi vuodeksi van-
kilaan, 14 prosenttia ottaisi vastaan vaarallisen työn
ja 21 prosenttia kerjäisi vuoden ajan.⁴

Kun raha sanelee ihmisen toimia moraalin sijaan,
ihminen kääntyy pois Jumalasta. Jumalasta pois
kääntyminen tuo rikottuja liittoja, särkyneitä unel-
mia, saavuttamattomia päämääriä, täyttymättömiä
odotuksia, murskaantuneita toiveita ja hukkaan hei-
tetyn elämän.

Pyydän teitä välttämään sellaista upottavaa juoksu-
hiekkaa. Olette syntyperältänne jalosukuisia. Päämää-
ränänne on iankaikkinen elämä Isämme valtakunnas-
sa. Sellaista päämääriä ei saavuteta yhdellä loistavalla
yrityksellä vaan se on pikemminkin tulosta elinikäi-
sestä vanhurskaudesta, kooste viisaista valinnoista,
pysyvästä määrätietoisuudesta. Niin kuin himoittu
paras arvosana vaikean ja pakollisen korkeakoulu-
kurssin todistuksessa, iankaikkisen elämän palkinto-
kin vaatii ponnistelua.

Eukleideestä ja faraosta sekä geometriasta on kerrottu
seuraava tarina. Sanotaan, että farao haltioitui joistakin
Eukleideen selityksistä ja havaintoesityksistä ja halusi
oppia geometriaa, joten Eukleides ryhtyi opettamaan
häntä. Farao opiskeli hetken aikaa ja kutsui sitten

Eukleideen luokseen ja sanoi, että menetelmä oli
hänelle liian hidas. Hän oli farao, joten täytyi olla
lyhyempi tie. Hän ei halunnut käyttää koko aikaansa
geometrian oppimiseen. Silloin Eukleides toi julki
tämän suuren totuuden. Hän sanoi majesteetilleen:
”Geometrian oppimiseen ei ole helppoa tietä.”⁵

Nuoret ystäväni, pelastukseen ja korotukseen ei ole
helppoa tietä. Menestykseen missään pyrkimyksessä
ei ole helppoa tietä. Paras arvosana on tulosta jokai-
sesta tehtävästä, jokaisesta kuulustelusta, jokaisesta
oppitunnista, jokaisesta tentistä, jokaisesta tutkiel-
masta. Joten jokainen vilpitiön rukous, jokainen kir-
kon kokoukseen osallistuminen, jokainen kelvollinen
ystävä, jokainen vanhurskas päätös, jokainen suori-
tettu palvelus, ne kaikki edeltävät tuota iankaikkisen
elämän päämääriä.

Muutama kuukausi sitten palatessani tehtävästä Sak-
sassa katselin ulos lentokoneen ikkunasta ja ihailin
tähtiä, joiden mukaan navigaattori viitoitti reittiämme.
Ajattelin teitä ja saamaani tämäniltaista tilaisuut-
ta olla kanssanne. Ajattelin seuraavaa totuutta:
”Ihanteet ovat tähtien kaltaisia. Et onnistu kosketta-
maan niitä käsilläsi. Mutta – kun valitset ne oppaik-
sesi ja seuraat niitä, saavutat määränpäsi.”⁶

Mitkä ihanteet ja niiden seuraaminen tuovat teille ne
siunaukset, joita te niin kovasti tavoittelette – levollis-
en omantunnon, rauhan täyttämän sydämen, rakas-
tavan perheen, tyytyväisen kodin?

Saanan ehdottaa näitä kolmea:

Valitkaa ystäväenne huolella.

Suunnitelkaa tulevaisuuttanne määrätietoisesti.

Rakentakaa elämänne uskon varaan.

Ensiksi: Valitkaa ystäväenne huolella

Tutkimuksesta, joka tehtiin kirkon valikoiduissa seu-
rakunnissa ja vaarnoissa, saimme selville mitä merki-
tyksellisimmän seikan. Ne henkilöt, joiden ystävät
solmivat temppeleliavioliiton, solmivat yleensä temp-
peliavioliiton, kun taas ne henkilöt, joiden ystävät
eivät solmineet temppeleliavioliittoa, eivät yleensä sol-
mineet temppeleliavioliittoa. Ystävien vaikutus näytti
olevan vallitsevampi tekijä kuin vanhempien keho-
tukset, luokkaopetus tai temppelelin läheisyys.

Meillä on taipumus tulla niiden kaltaisiksi, joita ihai-
lemme. Aivan kuten Nathaniel Hawthornen klassises-
sa kertomuksessa ”The Great Stone Face” me omak-

summe maneereja, asenteita, jopa käytöstapoja ihaillemiltamme ihmisiltä – ja he ovat yleensä ystäviämme. Olkaa tekemisissä niiden kanssa, jotka, aivan kuten te, eivät tee suunnitelmia ajallisen mukavuuden, pinnallisten tavoitteiden tai kapea-alaisten pyrkimysten eteen vaan saavuttaakseen sitä, millä on eniten merkitystä – iankaikkisia tavoitteita.

Stanfordin yliopiston Memorial-kirkon itäisen sivulain seinään on kaiverrettu totuus: ”Kaikki, mikä ei ole iankaikkista, on liian lyhyttä, ja kaikki, mikä ei ole ääretöntä, on liian pientä.”⁷

Maallisen ystäväpiirinne lisäksi kehotan teitä ystävyystymään taivaallisen Isänne kanssa. Hän on valmiina vastaamaan sydämenne rukoukseen. Hän on henkenne Isä, joka on luonut teidät omaksi kuvakseen ja tuntee lopun alusta. Hänen viisautensa ei petä, ja Hänen neuvonsa ovat aina totta. Ystävyystyötä Hänen kanssaan.

On toinenkin tärkeä ystävä, joka teillä pitäisi olla, ja hän on seurakuntanne piispa. Jumala on kutsunut hänet profetian kautta ja niiden kätten päällepanon kautta, joilla on valtuus. Hän on oikeutettu saamaan taivaallista apua teidän neuvomiseksenne ja opastamiseksi. Ystävyystyötä hänen kanssaan.

Kuinka hyvin muistankaan haasteet, joita nuoret kohtasivat seurakunnassa, jota johdin kerran piispana. Eräänä iltana ihastuttava teini-ikäinen tyttö tuli toimistooni poikaystävänsä kanssa selvittämään asioita. He olivat hyvin rakastuneita, ja kiusaus oli saamassa heistä voiton.

Kun pidimme neuvoa yhdessä, kumpikin lupasi toiselle vastustaa kiusausta ja pitää päällimmäisenä mielessään temppelelvioliiton tavoitteen. Ehdotin noudatettavaksi erästä toimintasuunnitelmaa ja tunsin sitten kehotuksen sanoa: ”Jos koskaan huomaatte olevanne tilanteessa, jossa saattaisitte antaa myöten ja tarvitsette lisää voimaa, soittakaa minulle, oli kello mitä hyvänsä.”

Eräänä yönä yhden aikoihin puhelin soi, ja ääni sanoi: ”Piispa, tässä on Susan. Muistatko, kuinka pyysit minua soittamaan, jos tuntisin suurta kiusausta? No, piispa, nyt olen siinä tilanteessa.” Kysyin, missä hän oli, ja hän kuvaili suosittua pysäköintialuetta Salt Laken laaksossa. Hän ja hänen sulhasensa olivat kävelleet läheiselle puhelinkioskille soittamaan. Paikka ja aika eivät olleet ihanteellisia neuvon antamiseen, mutta tarve oli suuri, ja nuoripari oli vastaanottavainen.

En kerro, kuinka usein Susan soitti. Mutta kun postimies toi hänen hääkutsunsa kotiimme ja sisar Monson luki: ”Herra ja rouva Jonesilla on ilo kutsua teidät tyttärensä Susanin häävastaanotolle”, hän huokaisi ja sanoi: ”Taivaan kiitos!” Kun huomasin alareunassa pienen tekstin, jossa sanottiin: ”Vihitään Suolajärven temppeleissä”, sanoin hiljaa: ”Taivaan kiitos myöhempien aikojen pyhien nuorten voimasta.”

Valitkaa ystäväenne huolella.

Toiseksi: Suunnitelkaa tulevaisuuttanne määrätietoisesti

Suuri Thomas Carlyle on sanonut: ”Mies ilman päämäärää elämässä on kuin laiva ilman peräsintä, kuluri, mitättömyys, täysi nolla. Ottakaa elämällemme päämäärä, ja kun teillä on se, käyttäkää työhönne kaikkea sitä mielen ja lihasten voimaa, jonka Jumala on teille antanut.”⁸

Palvelin monia vuosia sitten lähetysohjohtajana. Minulla oli 450 suurenmoista, omistautunutta lähetyssaarnaajaa. Palattuamme kotiin Salt Lake Cityyn kolme vuotta myöhemmin rakas vaimoni ja minä otimme selkoa lähetyssaarnaajistamme ja olimme hieman yllättyneitä, kun saimme selville, etteivät muutamat sisarlähetyssaarnaajat olleet vielä löytäneet iankaikkista kumppania. Päätimme tehdä parhaamme auttaaksemme. Sanoin sisar Monsonille: ”Frances, suunnitellaan tavoitteellisesti ja kutsutaan kolme tai neljä ihastuttavista sisarlähetyssaarnaajista kotiimme. Järjestetään toiminta, jossa he voivat kertoa meille, kenet kaikista naimattomista lähetysohjohtajista veljistä he haluaisivat meidän kutsuvan pieneen takkavalkeailtaan kotiimme. Näytetään sitten heille kuvia lähetysohjohtajista ja järjestetään tuolit niin, että he voivat tutustua hyvin toisiinsa.” Niin tehtiin, ja saanen sanoa, että ne neljä tyttöä, jotka kutsuimme, vastasivat innokkaina haasteeseen.

Säilytimme kenkälaatikoissa 5 x 7 tuuman [13 x 18 cm] valokuvaa jokaisesta lähetyssaarnaajasta. Meillä oli neljä kenkälaatikkoa, joista jokaisessa oli lähetyssaarnaajien kuvia. Kun nuo neljä tyttöä istuivat olohuoneessamme, sanoin jokaiselle heistä: ”Tässä on lahja. Käykää läpi kuvalaatikkonne ja kertokaa minulle, mikä kaikista kuvista esittää sellaista nuorukaista, jonka haluaisitte mieluummin meidän kutsuvan mukaan tähän takkavalkeailtaan.” Se vasta oli kiinnostava näky. En taida osata kuvata sitä kyllin hyvin kuin esittämällä yhden kysymyksen. Oletteko koskaan nähneet lapsia jouluaattona? Etenimme

suunnitelmassa ja kutsuimme valitut neljä nuorukais-
ta näiden neljän nuoren naisen kanssa kotiimme, ja
meillä oli loistava ilta. Illan päätteeksi huomasi kah-
den heistä kävelevän hitaasti pihatietämme pitkin ja
sanoin sisar Monsonille: "Tuo näyttää lupaavalta."
He kävelivät hyvin lähekkäin.

Ei kulunut kauankaan, kun sain puhelinsoiton nuo-
relta mieheltä. Hän sanoi: "Lähetysjohtaja Monson,
muistatko, että lupasin sinulle, että jos joskus rakas-
tuisin, kertoisin siitä sinulle?"

Vastasin: "Kyllä."

Hän jatkoi: "Lähetysjohtaja, minä olen rakastunut."

Vastasin: "Hyvä. Kehen?"

Hän sanoi: "Et ikinä arvaa."

Olin tahdikas enkä arvannut. Sanoin: "Kerro." Ja hän
nimesi sen sisarlähetysaarnajan, jonka kanssa hän
oli kävellyt rinnakkain ja käsi kädessä sen illan juhli-
tamme. He ovat nyt olleet naimisissa 42 vuotta, ja
heillä on viisi lasta ja monta lastenlasta.

Jotkut teistä, jotka olette ääneni kuuluvilla, olette
jo naimisissa. Toiset etsivät edelleenkin sitä tiettyä,
jonka kanssa haluaisitte viettää iankaikkisuuden. Ne
teistä, jotka kuulutte jälkimmäiseen joukkoon, voisit-
te unelmienne miestä tai naista etsiessänne noudat-
taa neuvoa, jonka kuningas Arthur antoi musikaalissa
Camelot. Joutuessaan erityisen hankalan pulman
eteen kuningas Arthur olisi hyvinkin saattanut
puhua meille kaikille julistaessaan: "Emme saa antaa
halujemme tuhota unelmiamme."⁹ Kunpa noudattai-
sitte tätä mitä tärkeintä neuvoa. Kehotan teitä pitä-
mään tiukasti kiinni tasovaatimuksistanne. Pyydän
teitä olemaan horjumatta.

Pikkupoikana minulla oli hyvin poikkeuksellinen
pyhäkoulunopettaja, joka on sittemmin kuollut.
Hänen nimensä oli Lucy Gertsch.

Lucy oli ihastuttava ja aina niin suloinen. Hän olisi
ansainnut kelvollisen kumppanin, mutta sellaista ei
ollut sattunut hänen tielleen. Vuodet vierivät, ja Lucy
oli jo alistumassa siihen, ettei hän koskaan menisi
naimisiin. Ja sitten, kun hän oli puolivälissä viittä-
kymmentä, hän tapasi Dickin. Se oli rakkautta ensi
silmäyksellä. Oli vain yksi ongelma: Dick ei ollut kir-
kon jäsen. Antoiko Lucy myöten ja teki ikivanhan
erehdyksen menemällä hätäpäissään naimisiin toivo-
en turhaan, että jonakin päivänä miehestä tulisi
jäsen? Ei Lucy. Hän oli viisaampi. Hän sanoi

yksinkertaisesti miehelle: "Dick, minusta sinä olet
ihana, mutta me emme olisi koskaan onnellisia seu-
rustelemalla keskenämme."

"Miksi emme?" Dick vastusteli.

"Koska sinä et ole mormoni."

"Miten minusta tulee mormoni? Haluan seurustella
kanssasi." Dick tutki evankeliumia. Lucy vastasi
hänen kysymyksiinsä. Hän sai todistuksen, ja hänet
kastettiin.

Sitten hän sanoi: "Lucy, nyt kun olen jäsen, me
voimme viimeinkin mennä naimisiin."

Lucy vastasi: "Voi Dick, rakastan sinua hyvin paljon.
Nyt kun olet kirkon jäsen, et voisi tyytyä mihinkään
muuhun kuin temppeleliavioliittoon."

"Kuinka kauan siihen menee, Lucy?"

"Noin vuosi, jos täytämme muut vaatimukset." Vuotta
myöhemmin Lucy ja Dick astuivat Herran huoneeseen.

Lucy eli näihin säkeisiin sisältyvän totuuden
mukaan:

Uskalla olla mormoni,

Uskalla seistä yksinäsi.

Uskalla olla tavoitteessa luja,

Ja uskalla julistaa se tietäväsi.¹⁰

Suunnitelkaa tulevaisuuttanne määrätietoisesti.

Kolmanneksi: Rakentakaa elämänne uskon vara

Keskellä levottomia aikoja, omantunnon taisteluita ja
päivittäisen elämän kuohuntaa kestävästä uskosta
tulee elämämme ankkuri.

Pienet lapset voivat olla meille kiinnostavina esi-
merkkeinä uskosta. Jokin aika sitten kirjoitin muistiin
yhdestä kansallisesta aikakauslehdestämme lyhyen
koosteen lasten kirjeistä Jumalalle. Minusta ne olivat
erittäin mielenkiintoisia.

Pieni Mark kirjoitti: "Rakas Jumala, odotan kevättä,
mutta se ei koskaan tule. Älä unohda."

Toinen lapsi lausui: "Rakas Jumala, jos olet luonut
säännön, että lapset vievät roskat ulos, niin muuta se."

Pikku Mickey kirjoitti: "Rakas Jumala, jos katsot
minua kirkossa sunnuntaina, näytän sinulle uudet
kenkäni."

Jeff kirjoitti: "Rakas Jumala, saat hienosti tähdet aina oikeille paikoilleen. Mikset voi tehdä samoin kuulle?"

Joyce kirjoitti: "Rakas Jumala, kiitos pikkuisesta veljestäni, mutta minä rukoilin kyllä koiranpentua."

Pidän tästä Matthew'lta tulleesta eniten: "Rakas Jumala, luin kirjasi ja pidin siitä." Sitten hän kysyi: "Haluaisin kirjoittaa jonain päivänä kirjan, jossa on samanlaisia kertomuksia. Mistä sinä saat ideasi? Parhain terveisin."¹¹

Todellinen usko vaatii päättäväisyyttä, ja sellaista päättäväisyyttä, jota tarvitaan, osoitti 21-vuotias naisopiskelija, joka julisti:

"Sukupolvemme on altistettu kaikin viestinnän keinoin suurille ja pienille peloille – pienelle uhalle, ettei löydä puolisoa, ellei käytä tiettyä suuvettä, tai pelolle, ettei tule hyväksytyksi, ellei taivu alhaisiin moraalin tasovaatimuksiin, koska se on 'pedon luonto'.

Monet meistä hyväksyvät sellaiset käsitykset kuin että 'Kaupunkia vastaan ei kannata taistella' ja 'Elä elämäsi täysillä nyt', sillä huomenna me tuhoudumme ydinsodassa tai jossakin muussa katastrofissa.

Minä olen niin vanhanaikainen, että uskon Jumalaan, uskon Hänen luomansa ihmisen arvoon ja mahdollisuuksiin, ja olen riittävän realistinen, en idealistinen, tietääkseni, etten ole yksin näine ajatuksinani.

Jotkut sanovat, että toisin kuin muiden sukupolvien kohdalla, meillä ei ole tehtävää elämässä – että kaikki on annettu meille valmiina. Ei meitä ole hemmoteltu vaan me olemme hengellisesti köyhtyneitä. Minä en halua elää yltäkylläisyyden köyhyydessä – enkä voi olla ainoa."

Muistakaa, että usko ja epäily eivät voi vallita samassa mielessä samaan aikaan, sillä toinen karkottaa toisen. Olkaa lujia uskossanne.

Mieleeni tulee kertomus, jonka luin erään varhaisen pioneirimme vaimosta. Hänen nimensä oli Catherine Curtis Spencer. Hänen miehensä Orson Spencer oli herkkätunteinen, kouluja käynyt mies. Catherine oli kasvanut Bostonissa ja oli sivistynyt ja hienostunut. Hänellä ja Orsonilla oli kuusi lasta. Heidän lähdettyään Nauvoosta olot ja vaikeudet heikensivät Catherinein heiveröisen terveyden. Vanhin Spencer kirjoitti vaimonsa vanhemmille ja kysyi, voisiko Catherine palata asumaan heidän luokseen siksi aikaa kun hän perustaisi vaimolleen kodin länteen. He

vastasivat: "Jos hän kieltää halveksittavan uskonsa, hän voi tulla takaisin, mutta ei ennen kuin hän tekee niin." Sisar Spencer ei kieltänyt uskoaan. Kun hänen vanhempiansa kirje luettiin hänelle, hän pyysi miestänsä hakemaan Raamattunsa ja lukemaan hänelle Ruutin kirjasta: "Älä pakota minua eroamaan sinusta ja lähtemään luotasi. Minne sinä menet, sinne minäkin menen, ja minne sinä jäät, sinne minäkin jään. Sinun kansasi on minun kansani ja sinun Jumalasi on minun Jumalani." (Ruut 1:16.) Ulkona raivosi myrsky, vankkurikangas vuoti ja ystävät pitelivät lypsämpäreitä sisar Spencerin pään päällä pitääkseen hänet kuivana. Noissa oloissa ja sanallakaan valittamatta hän sulki silmänsä viimeisen kerran.¹²

Vaikka meidän ei ehkä tarvitse menettää henkeämme Jumalamme palveluksessa, me voimme varmasti osoittaa rakkautemme Häntä kohtaan sillä, kuinka hyvin me palvelemme Häntä. Hän, joka kuulee äänettömät rukouksemme, Hän, joka huomaa teot, joita ei kuuluteta, palkitsee meidät julkisesti, kun sitä tarvitaan.

Mikäli epäily koputtaa oveenne, sanokaa noille skeptisille, häiritseville, kapinallisille ajatuksille: "Minä aion pysyä uskossani ja kansani uskossa. Tiedän, että siinä on onni ja tyytyväisyys, ja kiellän teitä agnostisia, epäileviä ajatuksia tuhoamasta uskoni taloa. Myönnän, etten kykene selittämään Raamatun ihmeitä, enkä edes yritä tehdä niin, mutta minä hyväksyn Jumalan sanan. En ollut Josephin kanssa, mutta minä uskon häntä. Uskoni ei ole syntynyt tieteen kautta, enkä salli niin sanotun tieteen tuhota sitä. Kun muutan mieleni Jumalasta ja Hänen työstään, vain Jumalan innoitus voi muuttaa sen."

Rakentakaa elämänne uskon varaan.

Kun valitsette ystävänne huolella, suunnittelette tulevaisuuttanne määrätietoisesti ja rakennatte elämänne uskon varaan, saatte kumppaniksenne Pyhän Hengen. Teillä on täydellinen toivon kirkkaus. Todistatte omasta kokemuksestanne, että seuraava Herran lupaus on totta: "Minä, Herra, olen armollinen ja laupias niille, jotka pelkäävät minua, ja kunnioitan mielihyvin niitä, jotka palvelevat minua vanhurskaasti ja vilpittömästi loppuun asti. Suuri on oleva heidän palkkansa, ja iankaikkinen on oleva heidän kirkkautensa." (OL 76:5–6.)

Näistä täydellisistä totuuksista todistan vakaasti ja rukoilen taivaallisen Isämme siunauksia teille kullekin. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.

Viitteet

1. "Far Away Places", sanat Joan Whitney, sävel Alex Kramer, 1948.
2. "Viulunsoittaja katolla", suom. Esko Elstelä.
3. Charles Dickens, *Kaksi kaupunkia*, suom. Helka Varho, 1949, s. 5.
4. Ks. James Patterson ja Peter Kim, *The Day America Told the Truth: What People Really Believe About Everything That Really Matters*, 1991.
5. Eukleides Ptolemaios I:lle julkaisussa *Proclus, Commentary on Euclid*, Prologue.
6. Carl Schurz, 18. huhtikuuta 1859 Bostonissa pidetty puhe.
7. http://religiouslife.stanford.edu/memorial_church/inscriptions.html
8. Ks. Harold B. Lee julkaisussa Conference Report, lokakuu 1952, s. 17; Thomas S. Monson julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1982, s. 84.
9. Alan Jay Lerner ja Frederick Loewe, *Camelot*, 1960.
10. "Iankaikkinen kotinne", *Liahona*, heinäkuu 2000, s. 69; ks. myös Mark E. Petersen julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1952, s. 104.
11. Julkaisuissa *More Children's Letters to God*, toim. Stuart Hample ja Eric Marshall, 1967; *Children's Letters to God: The New Collection*, toim. Hample ja Marshall, 1991.
12. Ks. Nicholas G. Morgan, "And Thus History Was Made", *Improvement Era*, heinäkuu 1940, s. 399; ks. myös Preston Nibley, *Exodus to Greatness*, 1947, s. 132–135.